MASTER NEGATIVE NUMBER

6118.43

அம்ருதலஹரீ
தொகுதி 3, பகுதி 1
October 10, 1940

Record no. 112

Amrutalaharī

Tokuti 3, pakuti 1

October 10, 1940

Record no. 112

॥ ஸ்ரீரங்கநாயிகாஸமேத ஸ்ரீரங்கநாயகபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

॥ ஸ்வாசார்ய பூர்வாசார்யேப்யோ நம: ॥

அம்ருதலஹரீ

தொகுதி	விக்ரம, புரட்டாசி	பகுதி
3	10—10—40	1

अनवद्यहृद्यसूक्तीर्दधती सुमनोमनोविनोदाय ।
अमृतलहरी प्रसर्पतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

லஹரியின் புத்தாண்டு.

— பத்திராதிபர்களின் விண்ணப்பம் —

அன்புடையீர் !

நமது லஹரி இன்று மூன்ருவது பிராயம் புகுகின்றது. இதுகாறும் பெற்ற பகவத் பாகவத கிருபை இனிமேலும் குறைவின்றித் தழைத்தோங்குமென்கிற நம்பிக்கை குறையற்றுள்ளது. லஹரியின் குறையோ நிறையோ யெல்லாம் நமது நண்பர்களின் திருவருளைப்பொருத்ததாதலால் அடிக்கடி அதிகமாக விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ள வேண்டியது ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்கிருேம். சென்ற இதழில் வெளியிட்டிருந்த எமது அறிக்கையை மிகச் சில நண்பர்களே கவனித்துச் சந்தாத்தொகையை உதவினுர்கள். அன்னவர் திறத்தில் பெருநன்றி பாராட்டுகின்ருேம். அப்படியே மற்றுமுள்ள பெரியார்களும் விசால ஹ்ருதயத்துடன் உதவி புரிய உத்ஸாஹங் கொள்ளுமாறு நினைப்பூட்டுகின்ருேம்.

ஸ்ரீமதித்யாதி. உபயவேதாந்த கேஸரி

திருமலை ஈச்சம்பாடி.

நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி

(பெருமாள் கோயில்)

இந்த மஹாசார்யருடையவும், இவரது திருக்குமாரருடையவும் திருவுருவப் படங்களை இவ்விதழில் ஸேவிக்கப் பெறுகின்றீர்கள். இப்பெரியார் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியில் மிக்க பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கினவர். ஸ்ரீமத் திருப்புட்குழி அப்பா ஸ்வாமி யென்று மிக ப்ரஸித்தராக விளங்கின மஹானுடைய காலமும் இப்பெரியாருடைய காலமும் ஸம காலமாக இருந்தது. இவருடைய ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகள் நாடு நகரமும் நன்கறிந்தவை. பெருமாள் கோயிலிலேயே ஸ்திரமாக எழுந்தருளி யிருந்து பலர்க்கு உபயவேதாந்த ப்ரவசநம் செய்தருளின இம்மஹநீயருடைய பெரும்புகழைக் கொண்டாடுமவர்கள் இற்றைக்கும் பலருளர். இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு ஸ்ரீகாஞ்சியில் மஹா விபவ ஸாம்ராஜ்ய சாலியாக எழுந்தருளி யிருந்தவரும், நமது லஹரியின் முதற்தொகுதி 11வது இதழில் ஸேவை ஸாதிப்பவருமான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. வாதிகேஸரி அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியும் இந்த நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி ஸந்நிதியிலேயே அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களை அதிகரித்து ஜகதாசார்யாக விளங்கினர். மற்றும் பல பல சிஷ்யவர்க்கங்களுமுண்டு.

இவருடைய திருக்குமாரரும் மஹாஜ்ஞாதாவாய் எழுந்தருளி யிருந்தார். காஞ்சி மண்டல மண்டந பூதர்களாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சந துரந்தர்களா யெழுந்தருளி யிருந்த இப்பெரியார்களின் ஸ்மரணம் பரமபாவநம்.

— —

— வேதப் பகுதி —

(ப்ர. அ.)

நாம் ஆதரிக்கும் பிரமாணங்களில் தலையானது வேதம். அது ருக்வேத மென்றும் யஜுர்வேத மென்றும் ஸாமவேத மென்றும் ஆதர்வணவேத மென்றும் நான்கு பாகு பாடுகளுற்றது. வேதங்களுக்கு அளவு கிடையாதென்பது வேதத்திலேயே தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. "अनन्ता वै वेदा: — அநந்தா வை வேதா:" என்கிற வாக்கியம் மிகவும் பிரஸித்தமானது. இவ்வாக்கியம் தைத்திரீய யஜுர் வேதத்தில் ஒரு பகுதியான காடகம் என்னும் சாகையில் முதல் ப்ரச்நத்தில் பதினோராவது அநுவாகத்திலுள்ளது. வேதங்கள் அளவற்றவை யென்பதைப் பற்றி அவ்விடத்தில் அழகான வோர் உபாக்கியானம் ஓதப்பட்டிருக்கின்றது. அஃது இங்கு விளக்கப்படுகின்றது.

भरद्वाजो ह त्रिभिरायुर्भिर्ब्रह्मचर्यमुवास । तं ह जीर्णि स्थविरं शयानम् । इन्द्र उपव्रज्योवाच ।

(வித்யாரண்ய பட்டபாஸ்கர பாஷ்யங்களைத் தழுவிப் பொருளுரைக்கப்படுகின்றது.) முன்பொருகால் பரத்வாஜ ரென்னும் மஹர்ஷியானவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதி முடிக்க வேணுமென்ற முயற்சி கொண்டு அதற்குரிய ஆயுஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக இந்திரனைக் குறித்து உபாஸனை செய்து அவனை ப்ரஸந்நனாக்கி அவனுடைய ப்ரஸாதத்தால் ஒரு புருஷாயுஸ்ஸுக்கு நூறாண்டு விழுக்காடு மூந்நூறாண்டு கொண்ட மூன்று ஆயுஸ்ஸுக்களை வரம் பெற்று அந்த வாழ்நாளில் குருகுல வாஸஞ் செய்து வேதமோதி வந்தார். முந்நூறாண்டும் முடிந்து ஜீர்ண சரீரராய்க் கிழத்தனமடைந்து முமூர்ஷுவாய்ப் படுத்திருக்கின்ற அம்முனிவரை இந்திரன் வந்தணுகி மேல்வருமாறு ஒரு வார்த்தை சொன்னான்;—

भरद्वाज । यत्ते चतुर्थमायुर्दद्याम् । किमेनेनकुर्या इति ।

"ஓ பத்ரவாஜ முனிவரே! மீண்டும் ஒரு நூறாண்டு கொண்ட ஆயுஸ்ஸை உமக்கு நான் கொடுப்பேனாகில் அந்த வாழ்நாளை நீர்

எவ்விதமாகக் கழிக்க உத்தேசிக்கிறீர்? அந்த ஆயுஸ்ஸில் நீர் ஸாதிக்க விரும்பும்புருஷார்த்தம்" யாது? என்று கேட்டான் இந்திரன். அதற்கு அம்முனிவர் விடையளிக்கிறார்;—

ब्रह्मचर्यमेवैनेन चरेयमिति होवाच ।

வேறு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? அந்த ஆயுள்ஸிலும் வேதாத்யயநமே செய்யக் கடவேனென்கிறார்.

அதைக் கேட்ட இந்திரன் 'ஓ, இவர் ஸகல வேதங்களையும் ஓதிவிட வேணுமென்கிறார் போலும்' என்று நினைத்து, அது ஒரு நாளும் முடியாத காரியமென்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக,

तं ह त्रीन् गिरिरूपानविज्ञातानिव दर्शयांचकार । तेषां हैकैकस्मान्मुष्टिनाददे ।

"ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் இந்திரன் தன்னுடைய யோக ஸாமர்த்தியத்தினால் மூன்று மலைகளாக்கி, இதற்கு முன் அம்முனிவர் கண்டறியாத மலை வடிவமான அந்த வேதங்களை அவருக்குக் காட்டினான். பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையில் நின்றும் ஒவ்வொரு முஷ்டியால் தூள்களை யெடுத்துக் காட்டினான்.

स होवाच । भरद्वाजेत्यामन्त्र्य । वेदा वा एते । अनन्ता वै वेदाः ।

அங்ஙனம் மூன்று முஷ்டிகளை யெடுத்துக் காட்டி 'ஓ பரத்வாஜரே! என விளித்து இந்திரன் கூறுகிறான்; இம்மூன்று மலைகளும் வேதங்களே. அதில் ஒவ்வொரு துகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையே கிடையாது என்றான்.

இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட முனிவர், இப்படியாகில் இன்றளவும் நாம் செய்த வேதாத்யயநம் எவ்வளவா யிருக்கும் எனச் சிந்தித்தமையை அறிந்த இந்திரன் மீண்டுங் கூறுகிறான்—

एतद्वा एतैस्त्रिभिरायुर्भिरन्ववोचथाः । अथ त इतरदननूक्तमेव ।

"முனிவரே! இம்மூன்றுமுஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேதராசியைத் தான் நீர் இதுவரை முந்நூறாண்டுகளாகக் குருகுலவாஸம்செய்து

ஓதினீர். இதோ மலையாகக் கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஓதப்படவில்லை; ஆகவே ஸகல வேதங்களையும் ஓதி முடிப்பதென்பது ஒருநாளும் முடியாத காரியமென்று கொள்ளீர்—என்றான்,

ஆக இவ்வுபாக்கியத்தினால் வேதங்களின் அளவில்லாமை சொல்லப்பட்டதுணர்க.

உலக வழக்கில் "கற்றது கைம்மண்ணளவு; கல்லாதது மலையளவு" என்கிற ஒரு வார்த்தை எங்கும் ப்ரஸித்தமாக வுள்ளது. மேலே விவரித்த வேத வாக்கியங்களே இதற்கு மூல மென்பதும் அறியத்தக்கது.

— விசேஷார்த்தப் பகுதி —

(ப்ர. அ.)

ஸ்ரீராமாயணம் முதலியவற்றிலுள்ள ச்லோக விசேஷங்கள் நம்முடைய பூருவாசாரியர்களின் திருவாக்கில் புகுந்து லோகோத்தரமான வைலக்ஷண்யத்தை யடைந்தன வென்பது ப்ரஸித்தம். ஆசிரியர் தலைவரான நம்பிள்ளை திருவாக்கில் திருவவதரித்த விசேஷார்த்தங்கள் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளைகளால் ஏடுபடுத்தப்பட்டு விளங்குவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகின் அரிய பெரிய பாக்கியமாகும். இப்போது ஒரு விசேஷார்த்தத்தை அநுபவிப்போம்.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் யுத்த காண்டத்தில்—

" मरणान्तानि वैराणि निर्वृत्तं नः प्रयोजनम् ।
क्रियतामस्य संस्कारो ममाप्येष यथा तव ॥

["மரணாந்தாநி வைராணி நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்,
க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: மமாப்யேஷ யதா தவ."]

என்பது, விபீஷணாழ்வானை நோக்கிப் பெருமாளருளிச் செய்ததொரு சுலோகம். இராவணன் மாண்ட பின்பு "இந்த மஹா பாபி

க்கு நான் உத்தரக்ரியை பண்ண மாட்டேன்'' என்று ஒரு நிலை நின்ற விபீஷணாழ்வானை நோக்கிப் பெருமாளருளிச் செய்த ச்லோகமிது. ஸாதாரணமாக வடமொழி பயின்ற அனைவரும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இறங்கி அர்த்தம் சொல்லப் புறப்படுவது வழக்கமாதலால், அப்படிப்பட்டவர்கள் இதற்குக் கூறும் பொருள் எங்ஙனே யென்னில்; உலகத்தில் ஒருவனிடத்து ஒருவனுக்குப் பகை மரண பரியந்தமேயாதலால், இந்த ராவணன் மாண்டொழிந்த பின்பும் இவனிடத்து நாம் பகை வைப்பது எதுக்கு? இவனை வதை செய்வதும் பிராட்டியைக் கைக்கொள்வதுமே நமக்குப் ப்ரயோஜனமாதலால் அது நிறைவேறப்பெற்ற பின்பும் இவன் மீது நாம் பகை பாராட்டலாகுமோ? பகையை மறந்து இனி இவனுக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்—என்று பெருமாள் கூறுவதாக.

இப்பொருள் பொருத்த முடையதன்றென்றும் இராமபிரானுடைய திருவுள்ளத்திற்கு ஒவ்வாதென்றும் நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றி இன்சுவை மிக வியாக்கியானம் செய்தருளி யுள்ளார்.

இது வரையில் பெருமாள் மீது இராவணன் பகை பாராட்டியிருந்தானே யல்லது இராவணன் மீது பெருமாள் சிறிதும் பகை பாராட்டியிருந்ததில்லை. ''विभीषणो वा सुग्रीव ! यदि वा रावणस्स्वयम् —விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்ஸ்வயம்'' என்றருளிச்செய்த பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்திற்கு இணங்கவல்ல பொருளன்றோ பணிக்க வேணும். அதை நம்பிள்ளை தானே பணிக்க வல்லவர். இங்கு நம்பிள்ளையின் வியாக்கியானம் ஸ்ரீஸூக்திகள் அமுதமயமே யாதலால் அவற்றை அப்படியே யெடுத்துக் காட்டிவிட்டுப் பிறகு விவரிக்கிறோம்.

நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு;—

''[மரணாந்தாநி வைராணி] ரிஷிகளின் குடியிருப்பை யொழித்து மைதிலியைப்பிரித்து, நம் உயிர் நிலையிலே நலிந்தாப் போலே ஸ்ரீ ஜடாயு மஹாராஜரை நலிந்து இவை யெல்லாம் செய்ய மாட்டானே இவன் இனி.

[நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்.] இவன் ஜீவிக்கிற நாளிலே நாம் செய்யும் நன்மை இவன் விலக்காதொழிய வேணுமென்று இத்தனையே எண்ணியிருந்தோம்; அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்.

நாம் தேடி யிருந்த அது முந்துற முன்னம் ஸித்திக்கப் பெற்றோமிறே.

[க்ரியதாம் அஸ்ய ஸம்ஸ்கார:] இவன், நாம் செய்யும் நன்மை விலக்காதானவளவு பிறந்தவின்றும் நாம் இழக்க வேணுமோ? வேண்டுவன செய்யப் பாரும்.

[மமாபி ஏஷ யதா தவ.] நீர் இருய்த்திருந்தீராகில், குடல் துடக்குடையாரிலே ஒருவன் செய்யுமித்தனை யன்றோ; நாம் இவனுக்கு வேண்டுவனசெய்ய, நீர் பின்னைக் கடக்க நில்லீர்.''—என்று.

இந்த திவ்ய ஸூக்திகளின் தாத்பர்ய ஸாரமாவது—விபீஷணா! இவ்விராவணன் ஜீவித்திருக்கும் நாளிலேயே இவனுக்குச் சில நன்மைகள் நான் செய்யக் கருதியிருந்தேன்; அவை ஈடேறாதபடிக்கு இவன் பலவகையான த்வேஷ காரியங்களை இயற்றி வந்தானாதலால் நம்முடைய மனோரதம் நிறைவேற வழியில்லை யாகிறதே யென்று வருத்தத்துடனேயே நான் காலங்கழிக்க நேர்ந்தது. இப்போது இவன் மரணமடைந்து விட்டானாதலால் இனி ஒருவிதமான த்வேஷ காரியமும் இவன் பண்ண ப்ரஸக்தி யில்லையே. நாம் இவனுக்குச் செய்ய நினைத்த நன்மைகளுக்கு இவன் ஆபிமுக்ய்யம் பண்ணாதொழிந்தாலும் இவற்றைத் தடை செய்ய மாட்டாத நிலைமைக்கு இப்போது வந்திட்டானன்றோ. சேதநர்களிடத்தில் இவ்வளவு தானே நான் எதிர்பார்த்திருப்பது. [भगवत्प्रवृत्तिविरोधिस्वप्रवृत्तिनिवृत्तिः போருமே.] இதுவோ இப்போது கைபுகுந்து விட்டது. இவனுடைய உயிருக்கு நன்மை செய்ய நினைத்திருந்தேன்; அது செய்ய ப்ராப்தி யில்லாமே இழந்த குறைதீர இவனது உடலுக்காவது சில நன்மைகளைச் செய்யாய். நீ செய்யப் பின் வாங்கினையாகில் இதோ நான் செய்யக் காத்திருக்கிறேன். நீ எப்படி எனக்கு ஆப்தனோ அப்படி இவனும் எனக்கு ஆப்தன் தானே—என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தில் ''வைரம்'' என்று ஏக வசனமாக அன்றிக்கே வைராணி என்று பஹுவசநமாக இருந்ததையே முக்கியமாக நம்பிள்ளை குறிக்கொண்டு ரஸமயமான வியாக்கியானம் செய்தருளினா ரென்றுணர்க.

— பகவத் விஷயப்பகுதி —

[ப்ர. அ.]

பகவத் விஷயமென்றால் எம்பெருமானைப் பற்றியது என்று பொருள். ஸ்ரீ ராமாயணம் ஸ்ரீ பாகவதம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலிய உயரிய நூல்கள் பலவும் எம்பெருமானைப் பற்றியனவே யானாலும் அவற்றுக்கு பகவத் விஷயமென்கிற ப்ரஸித்தி விளைய வில்லை. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளைக் கொண்டு காலக்ஷேபம் செய்வதையே பகவத் விஷய காலக்ஷேப மென்று எங்கும் வழங்கிவரக் காண்கிறோம். அவை தன்னிலும் முக்கியமாகத் திருவாய்மொழிக்கே பகவத் விஷய மென்கிற ப்ரஸித்தி வாய்த்திருக்கின்றது. எம்பெருமானைப் பற்றி அறிய வேணுமானால் திருவாய்மொழி கொண்டு அறியலாமத்தனை போக்கி வேறொன்றாலும் அறிய இயலாது என்னில் இது மிகையாகாது

திருவாய்மொழி பத்துப் பத்தாக அவதரித்திருப்பதை நோக்கினால் எம்பெருமான் தசாவதாரங்கள் செய்தது போல திருவாய்மொழியும் இங்ஙனே பத்து அவதாரங்கள் செய்ததோ! என்னலாம்படி யிராநின்றது. இவ்வளவேயன்று; எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களுக்கு என்ன என்ன ப்ரயோஜனங்களோ அவையெல்லாம் திருவாய்மொழியின் திருவவதாரத்தினாலும் நன்கு தேறுகின்றனவென்று அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்விஷயம் ஆழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திகளைக் கொண்டே நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

எம்பெருமானுடைய அவதார ப்ரயோஜநங்களை சொல்லிவருமடைவில் பகவத்கீதையில் '' परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम्— பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்'' என்று சொல்லியிருப்பது ப்ரஸித்தம். நல்லார்களைக் காப்பதற்காகவும் தீயார்களைத் தொலைப்பதற்காகவும் எம்பெருமான் அவதரித்தானென்பதும் விளங்கிற்று. சாதுசனத்தை நலியுங் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப் பிறந்த வேத முதல்வன்'' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியினாலும் இதை யறியலாம். திருவாய்மொழியின் அவதாரத்திற்கும் இவ்விரண்டு ப்ரயோஜனங்கள் உள்ளனவென்பது ''நண்ணுவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர்

பொலிவெய்த-பண்ணார் பாடலின் கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான் பாடி'' (10-7-5) என்கிற பாசுரத்தினால் விளங்கும். எம்பெருமானுடைய விரோதிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் அழியவும் பகவத்பக்திபரரான தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவும் திருவாய்மொழி அவதரித்ததென்று ஆழ்வார் தாமே அருளிச் செய்து வைத்தார். அவ்விடத்திலே ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;— ''நண்ணுவசுரர் நலிவெய்த நல்லவமரர் பொலிவெய்த வாய்த்து திருவாய்மொழி தான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம் போலே யாயிற்று ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும். * परित्राणाय साधूनां, * अखिल-जगत्पद्मबोधाय * என்னுமா போலே.''

நம்பிள்ளை இவ்விடத்தில் ஒரு இதிஹாஸமும் அருளிச் செய்கிறார். திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் •க்ரிமிகண்ட சோழனென்கிற பாவி திருமதிளை இடித்துப் போட்டானாம்; அவனுக்குப்பிறகு அவனுடைய மகன், தன் தகப்பன் செய்த அதனைக் கேட்டு ''ஐயோ! என் தகப்பனுக்கு இப்படியும் ஒரு அவிவேகம் உண்டாகுமோ? ஒரு மதிளை இடித்துப் போட்டு விட்டதனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் குலைந்ததாய் விடுமோ? திருவாய்மொழி யென்றும் ஸ்ரீராமாயண மென்றும் இரண்டு வலிய மதிள்கள் என்றும் அழியமாட்டாதபடியன்றோ வுள்ளன. அந்த மதிள்களை இவன் அசைக்கவும் முடியாதவனன்றோ.'' என்று சொன்னானாம். ஆகவே திருவாய்மொழியானது எம்பெருமானுக்குப் பெரிய திருமதிள் போலே யிருந்து ஸாது பரித்ராணமும் துஷ்க்ருதவிநாசநமும் செய்யுமதென்னக் குறையில்லை.

இன்னமும், அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுப்பதும் எம்பெருமானுடைய காரியமாகும். ''மயர்வற மதிநல மருளினன்'' என்கிற பாசுரத்தினால் இது விளங்கும். 'மயர்வு அற' என்பதனாலே அஜ்ஞானத்தைப் போக்குதலும், 'மதிநலம் அருளினன்' என்பதனாலே ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுத்தலும் சொல்லிற்று. அஜ்ஞாந நிவர்த்தகத்வம், ஜ்ஞாநப்ரதத்வம், பக்தி ப்ரதத்வம் ஆகிற இம்மூன்றும் திருவாய்மொழிக்குமுண்டு. எங்ஙனே யென்னில்; ''காரிமாறன் சடகோபன் ஒலிபுகழாயிரத் திப்பத்து உள்ளத்தை மாசறுக்குமே'' என்கிற பாசுரத்தினால்

அஜ்ஞாந நிவர்த்தகத்வமும் "வண்சடகோபன் தெருள் கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரம்" என்ற பாசுரத்தினுல் ஜ்ஞாந ப்ரதத்வமும், குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தாராவர் துவளின்றியே" என்ற பாசுரத்தினுல் பக்தி ப்ரதத்வமும் திருவாய்மொழிக்கு அறியத்தக்கன.

எம்பெருமான் நம்மைத் தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அங்கீகரிப்பவன் என்பது "வெறித்துளப முடியானே! வினையேனை உனக்கடிமை அறக்கொண்டாய்" என்கிற பாசுரத்தினுல் விளங்கும். திருவாய்மொழியும் நம்மை எம்பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக்கு மென்னுமிடம் "தொண்டன் சடகோபன் தெரியச் சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்து உரிய தொண்டராக்கு முலக முண்டாற்கே." என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும்.

எம்பெருமான் ஸம்ஸாரமாகிய வியாதிக்கு மருந்தாயிருப்பவன் என்னுமிடம் "அறிந்தன செல்லாம் அரியை வணங்கி அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே" என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும். திருவாய்மொழியும் ஸாம்ஸாரிகஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணு மென்னுமிடம் "தென்குருகூர்ச் சடகோபன் மிடைந்த சொல்தொடை ஆயிரத்துளிப்பத்து உடைந்து நோய்களை ஓடுவிக்குமே" என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும்.

எம்பெருமான் பரமபதத்தை யளிப்பன் என்னுமிடம் "ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் நமக்கு—ஆற்றல் மிக்கான் பெரிய பரஞ்சோதி புக்கவுரியே" என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும். திருவாய்மொழியும் பரமபதப்ராப்தியைப் பண்ணிவைக்கு மென்னுமிடம் "கோனை வண்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்துளிப்பத்தும் வானின் மீதேற்றி யருள் செய்து" என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும்.

எம்பெருமான் நம்மைத் திருவடிகளின் கீழ்ச் சேர்த்துக் கொள்ளுமென்னுமிடம் "பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித் தன் தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யும் சேமம்" என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும். திருவாய்மொழியும் அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்து வைக்குமென்னுமிடம் "திருமாலாலருளப்பட்ட

சடகோபன் சொல்லாயிரத்துளிப்பத்தால் அருளியடிக்கீழிருத்தும்" என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும்.

எம்பெருமான் தன்னோடு அந்வயித்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய அநுபவமாகிற நிரதிசயாநந்த யுக்தமான ப்ராப்யத்தைக் கொடுப்பன் என்னுமிடம் "தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கு இன்பக்கதி செய்யும் தெளிவுற்ற கண்ணன்" என்கிற பாசுரத்தினுல் விளங்கும். திருவாய்மொழியும் தன்பால் அந்வயித்தார்க்கு பகவதநுபவ ஆனந்தத்தை யுண்டாக்கு மென்னுமிடம் "வண்குருகூர்ச்சடகோபன் இங்ஙனே சொன்னவோராயிரத்துளிப்பத்து எங்ஙனே சொல்லினுமின்பம் பயக்குமே" என்ற பாசுரத்தினுல் விளங்கும்.

எம்பெருமான் தன்னை யனுபவிக்க இழிந்தவர்களை த்ரவத்ரவ்யமாம்படி உருக்குமென்னுமிடம் "ஊடுபுக்கு எனதாவியை யுருக்கியுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை" என்கிற பாசுரத்தினுல் விளங்கும். திருவாய்மொழியும் தன்னை யநுபவிக்க இழிந்தாரை நீர்ப்பண்டமாக உருக்குமென்னுமிடம் 'தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள்ளிவை ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகுமே" என்கிற பாசுரத்தினுலும் "தோற்றங்கொள்ளாயிரத்துள் இவையு மொருபத்தும் வல்லார் ஊற்றின்கண் நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பர் நீராயே" என்கிற பாசுரத்தினுலும் விளங்கும்.

ஆகவிப்படி பத்து ப்ரகாரங்களாலே எம்பெருமானோடு ஸாம்யத்தை யுடைத்தாகையாலே, வாச்யனை அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய "பத்தினுடைய தோற்றம்" என்கிற பத்து அவதாரம்போலே "தோற்றங்களாயிரம்" என்கிற இதனுடைய பத்துப்பத்தான ஆவிர்ப்பாவமும்—என்று அறியத்தக்கது.

எம்பெருமான் லோகரக்ஷணார்த்தமாக அவதரித்ததுபோலே திருவாய்மொழியும் லோகரக்ஷணார்த்தமாகவே அவதரித்ததென்றதாயிற்று.

— ரஹஸ்யார்த்தப் பகுதி —

(ப்ர. அ.)

முமுக்ஷுக்களுக்கு முக்கியமாக வாய்க்க வேண்டுவது ப்ரபத்தி நிஷ்டை. அதாவது "நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" என்று ஆகிஞ்சந்யத்தையும், "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்று அநந்ய கதித்வத்தையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு, "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று கிடக்கையாம். இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாயமே ப்ரபத்தி யென்னப்படுகிறது. இது உபாயமா, அன்றா என்று ஒரு விசாரம் எடுத்துக் கொண்டு உபாயம் என்பார் சிலரும், உபாயமன்று என்பார் சிலருமாய் வாதம் நிகழும். உபாயமென்றால் ஸாதனமென்று பொருள். கீழ்ச் சொன்ன அத்யவஸாயமுண்டானாலல்லது பேறு உண்டாகாது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதனால் இதை உபாயமென்று இசைந்துதானேயாக வேண்டும் என்கிற வாதம் ப்ரபலமாய் ஓங்கி நிற்கும். உண்மையில் ஆராய்ந்து பார்த்தால், உபாயமென்னவும் தகும், உபாயமன்று என்னவும் தகும். நாம் எப்படி ஆக்குகிறோமோ அப்படி ஆகும் அது.

இதற்கொரு சிறிய த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுவோம். கடலிலே வலைவீசி மீன்பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் மீன்களினிடையே விலையுயர்ந்த ரத்னமும் கிடைக்கப் பெறுவதுண்டு; அவன் அதை என்ன பண்ணுகிறானென்று பாருங்கள். அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாதலால் அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வியாபாரியிடத்திலே ஒன்றிரண்டணாவுக்கு விற்றுவிடுகிறான்.

உண்மையில் ஆயிரக்கணக்கில் விலைபெறும்படியான அதனை அற்ப விலைக்கு வாங்கின அந்த வியாபாரி தான் ரத்தினத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரத்தையே ஜீவிகையாக வுடையவனாகையாலும் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே க்ரமமாக அதற்குள்ள விலை கூறி விற்று விடுகிறான்.

பிறகு அந்த மஹாராஜன் தான் அந்த ரத்னத்தை விற்பனை செய்ய நினைப்பதில்லை; விற்று ஆகவேண்டியது அவனுக்கு ஒன்றுமில்லை. அவன் நன்றாக அநுபவிக்கப் பிறந்தவனாகையாலே அந்த ரத்னத்தைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாக அமைத்துக் கொள்ளுகிறான். ஆக ஒரு ரத்னத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாகின்றன. (1) அற்ப விலைக்கு மாறுதல் (2) உள்ள விலைக்கு மாறுதல் (3) விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்று வகைகள் ஒன்றுக்கே அதிகாரி பேதத்தால் கூடுகின்ற படியை ப்ரக்ருத விஷயத்திலும் தெளிவாகக் காணவேணும்.

ரத்தினத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்ப விலைக்கு விற்கும் செம்படவனைப் போல் ப்ரபத்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத சிற்றறிவாளர் ப்ரபத்தியை ஐச்வர்யகைவல்யாதி க்ஷுத்ர பலன்களுக்கு ஸாதனமாக்கினால் அது ஆகியே தீரும். ரத்னத்தைக் குறைந்த விலைக்குக் கொடாதே தகுந்த விலைக்குக் கொடுக்கும் வியாபாரியைப் போன்ற மத்யமாதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை மோக்ஷஸாதனமாக அபிமானித்து க்ஷுத்ர பலன்களைக் கொள்ளாதே உயர்ந்த மோக்ஷ பலனையே கொண்டால் உபாயத்வாபிமானம் அவ்யாஹதமா யிருக்கும். ரத்னத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதனமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதனமாகக் கோலாதே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்.

ஆகவே ப்ரபத்தி உபாயமா, அன்றா—என்கிற விவாதம் விரஸம். நாம் ஆக்குகிறபடி அது ஆகிறது. எப்படி யாக்குவது நமக்கு அழகு என்று பார்க்கவேணும். ஒரு பெரிய ஒட்டுமாம் பழத்தைக் காலணாவுக்கு விற்பாருமுண்டு, நாலணாவுக்கு விற்பாருமுண்டு; இதை விற்கையாவதென்! என்று இனிதாக புஜிப்பாருமுண்டு. அப்படியே இங்கும்.

— —

— புராண கதைப்பகுதி —

ரோமச மஹர்ஷியின் சரிதை.

ரோமசரென்பவர் சரீரமுழுவதும் கரடிபோல் அடர்ந்த ரோமங்களை யுடைய ஒரு மாமுனிவர். இவர் விண்ணுலகிற் சென்று விண்ணவர் கோனைத் தொழுதிறைஞ்சி யேத்துவதிற்காட்டினும் இம்மண்ணுலகிலேயே நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்து நெடுமாலைச் சிந்தை செய்தலாகிற பேரின்பம் பெறுதலில் மிக்க குதூஹலம் கொண்டார். "கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல் இம்மைப் பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென்?" என்ற ஆண்டாளைப் போலே.

"வேதநூற் பிராயம் நூறு" என்னப்பட்ட ஆயுளில் த்ருப்தி யற்றவராய் மிகவும் நீண்ட ஆயுள் பெற வேணுமென்று ஒரு புண்ணிய நதியின் கரையிலே இவர் தவம் புரிந்தார். *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியு மெம்பெருமான் இவருடைய அபிலாஷையை நோக்கி மிகவும் மகிழ்ந்து இவர் முன்னே வந்து ஸேவை தந்தருளி "உம்முடைய விருப்பத்தைக் கூசாதே வேண்டிக்கொள்ளும்" என்று சோதி வாய்திறந்து அருளிச் செய்தான். அது கேட்டு உவந்த மாமுனிவர் "பரந்தாமா! பரஞ்சோதீ! பரம புருஷா! இவ்வுடம்போடே உன்னை வெகு காலம் வழிபட வேணுமென்று பேராசை கொண்டிருக்கிறேன் நான்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுளை என்னொருவனுக்குக் கல்பித்தருளினால் மஹாப்ரஸாதமாகும்" என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய்ய எம்பெருமான் அப்படியே திருவுள்ளமுவந்து "முனிவரே! ப்ரஹ்மாவினுடைய ஆயுளின் அவதி உமக்குத் தெரிந்ததே; ஒரு பிரமன் காலஞ்சென்றால் உம்முடைய உடம்பினின்றும் ஒரு ரோமம் இற்று விழக்கடவது; இப்படி ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு மயிராக இற்று வந்து 'இனி உம்முடைய உடம்பில் ஒரு ரோமமும் இல்லை' என்று சொல்லத்தக்க நிலைமை நேருமளவும் நீர் ஜீவித்திருந்து வழிபாடு செய்வீர்" என்று வரம் தந்தருளி மறைந்திட்டனன். அவர்

காழிச்சீராம விண்ணகரம் [சீர்காழி] என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் அவ்வண்ணமாகவே நெடுக ஜீவித்திருந்து வழிபாடு செய்தனர். இக்கதை மேற்குறித்த திருப்பதியின் பதிகத்தில் இரண்டாவது பாசுரத்தில் "நான்முகனுள் மிகைத்தருக்கை யிருக்கு வாய்மை நலமிகுசீர் உரோமசனால் நவிற்றி" என்று திருமங்கையாழ்வாரால் அநுஸந்திக்கப்பட்டுளது. இக்கதையைச் சிறிது வேறு வகையாகவும் சிலர் சொல்லக் கேட்டதுண்டு, வல்லார் ஆகரங் கண்டு விவரிக்கவேணும்.

அருளிச் செயல் திருத்தம்.

பெரிய திருமொழியில் (6-6-6) "தன்னாலே தன்னுருவம் பயந்த தானாய்" என்கிற பாசுரத்தின் மூன்றாமடியில் "மின்னாடு வேலேந்து விளைந்த வேளை" என்றே பலரும் ஓதிவரக் காண்கிறோம்; புத்தகங்களிலும் அங்ஙனமே பாடப்பதிப்பு காண்கிறது. இப்பாடத்தின்படி இன்னது அர்த்தம் என்று விளங்குவதில்லை, ளகரத்தின் மேலிருக்கிற ஐகாரம் தகரத்தின் மேல் இருக்க வேண்டும். "விளந்தை வேளை" என்று திருத்தி ஓதவேணுமென்று பெரியார் சிக்ஷிக்கிறார்கள். குடந்தை, அழுந்தை, அயிந்தை என்னுமாபோலே விளந்தை என்பது ஒரு ஊர். அவ்வூரரசனுக்கு விளந்தை வேள் என்று பெயர். வேற்படை வல்லவனான அவ்வரசனை வென்று உலகமாண்டவனான செங்கண்கோச் சோழன் சேர்ந்து உய்வு பெற்ற தலம் திருநறையூர் என்கிறது.

பெரிய திருமொழியில் (7-4-9) *கள்ளத்தேன் பொய்யகத்தேன் என்கிற பாசுரத்தில் "ஆதலால் போதேரூகால்" என்றே ஓதிவருகின்றனர்; புத்தகப் பதிப்பும் அங்ஙனே காண்கிறது. 'போதொருகால்' என்பதற்கு இங்கு அர்த்தம் புலப்படவில்லை. 'போதருகால்' எனத் திருத்த வேணும். போதருகால்—நிகழுங் காலமெல்லாம்என்றபடி.

— ஸ்ரீ ராமாயணப் பகுதி —

(ப்ர. அ.)

மாரீசன் அநுகூலனா? பிரதிகூலனா?

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் பெருமாள் நாட்டைத்துறந்து காட்டுக் கெழுந்தருள்வதற்கு மூலகாரணம் மந்தரை என்று சொல்லப்படுவதுபோல, காட்டில் பிராட்டியைப்பிரிந்து படாத பாடுகளும் பட்டதற்கு மூலகாரணம் மாரீசனென்பது கதை வாயிலாக அறிந்த விஷயமாகும். "சுரிகுழற்கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசை யரக்கன்" என்று இராவணன் படுபாவியாக நிந்திக்கப்படுவதுபோல இந்த மாரீசனும் அவனுக்குத் துணை புரிந்த காரணம்பற்றி மிகவும் நிந்திக்கத்தக்கவன், பிரதிகூலர்களில் தலைவனாகக் கருதத்தக்கவன் என்று பலர் நினைக்கக்கூடும்.

ஆனால் இவனது தன்மையை நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில் இவனைப் பிரதிகூலனாகக் கொள்ள நியாயமில்லை யென்றும், அநுகூலனாகவே கொள்ள வடுக்குமென்றும் நுண்மதியோர் கூறுவர். கேண்மின்:—சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனாகிய கரன் பக்கல் சென்று இச் செய்தியைச் சொல்லிப்புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினவளவில் அக்கரன் பதினாலாயிரம் சேனாபதிகளையும் சேனைகளையும் இராமபிரானோடு போர் செய்ய அனுப்ப, இராமன் அவர்களத்தனை பேரையும் தான் ஒருவனாகவே கொன்று வென்றிட்டு, பிறகு வந்த கரனையும் கொன்றுவிட்டு ஜனஸ்தானத்தை சூன்யமாக்கினபோது அங்கு இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளிந்து ஓடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச்சென்று, ஜனஸ்தானமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனென்பதையும் சொல்லி 'ஸீதையை அபஹரித்துக்கொண்டுவந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்துவிடக்கூடும்' என்று தெரிவிக்க, இராவணன் அவனது சொற்படியே ஸீதையைக் கொள்ளைகொள்ள உபாயமென்? என்று சிந்தித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

வந்து, 'நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட்டபோது, மாரீசன் 'அப்பா! இராவணா! அந்த மஹாநுபாவனுடன் உனக்கு த்வேஷம் தகாது; இந்த இராமன் சிறு பிள்ளையாயிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்திர யாகத்தில் அவருடைய அம்புக்கு இலக்காகி நான் பட்ட பாடு இன்னும் மறக்க முடியவில்லை. அத்திருநாமம் செவிப்படும்போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை நெஞ்சினும் நினையாதே' என்று யுக்தமாக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான்; பிறகு சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குச்சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்டபடியையும் தாசரதிகளின் ஸௌந்தர்ய பராக்ரமாதி குணங்கள் எல்லையற்றிருக்கிறபடியையும் ஸீதையின் இருப்பையும் சொல்லி 'இராகவனை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கம்செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே அல்லை' என்று கூறி இராவணனை நிந்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடம் வந்து நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப் படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டுவந்து தான் ஓர் இடத்தில் ஒளிந்திருந்தான். மாரீசன் இராவணனுடைய வலிகட்டாயம் பொறுக்கமாட்டாமல் மனம் நொந்துகொண்டே உடன்பட்டு வந்தானே யன்றி இராமபிரானிடத்தில் கறுக்கொண்டு வந்தானல்லன்; படுபாவியான இவ்விராவணனுக்கு உடன்பட்டு நாம் காரியஞ்செய்யாவிடில் இவன் நம்மைக் கொலைசெய்யப்போகிறான்; இவனுக்கு உடன்பட்டுக் காரியம் செய்தோமாகில் இராமபிரான் நம்மைக் கொன்றுவிடப்போகிறார்; இப்பாவியின் கையில் நாம் கொலையுண்பதிற் காட்டிலும் அப்பரம புருஷன் கையிற் கொலையுண்பது நற்கதி நண்ணுதற்கு ஹேதுவாகும்" என்றெண்ணித் தன் மரணத்தைத் திடமாக நிச்சயித்துக்கொண்டே வந்தானத்தனை. பிறகு மாரீசன் பொன்மானுருவெடுத்துக்கொண்டு ஸீதையின் பார்வையில் மேயத்தொடங்கி அக்காட்டில் இராகவனை நெடுந்தூரம் இழுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டான். அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவை விட்டு நிஜ ரூபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ

மணு ! ஹா ஸீதே ! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப் போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான்.

இங்கு நாம் ஆலோசிக்கவேண்டியதென்னவென்றால், இப்படி இவன் கூச்சலிட்டது இராவணனுக்கு உபகாரம் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினலா ? அல்லது அபகாரம் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினலா ? என்று ஆராயவேண்டும். 'இராவணன் கையிற் கொலை யுண்பதைவிட இராம பாணத்தாற் கொலையுண்டு முடிதல் நன்று' என்கிற எண்ணத்தோடுவந்த மாரீசனுக்கு இராவணன் திறத்தில் உபகாரம் செய்ய வேணுமென்கிற எண்ணமுண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை; 'நாம் மாண்டொழிவது போல் அவனையும் மாண்டொழியச் செய்து விடவேண்டும்' என்ற எண்ணங்கொண்டே இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டான். மாரீசன் இப்படி கூச்சலிடாமல் வெறுமனே செய்திருப்பானாகில் பிராட்டி லக்ஷ்மணனைப் பிரிய நேர்ந்திராது; இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்துகொண்டு போகவும் அது நிமித்தமாகத் தான் மாண்டு போகவும் நேர்ந்திராது. தேவர்களின் வேண்டுகோள் ஈடேறவும் வழியிராது. மரணகாலத்தில் மாரீசன் போட்ட கூச்சலே ராவணஸம்ஹாரத்திற்கு மூலகாரணமாக நின்றமையால் ஸ்ரீராம விஷயத்திலே மாரீசன் உபகாரகனே யன்றி அபகாரகனல்லன் என்று நினைக்கத்தக்கது.

"अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा—அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்று நிலையிட்டவனை மாரீசன் பரம பாகவதனென்றே அறுதியிடத்தக்கவன்.

அருமருந்தான ஸுபாஷிதங்கள்.

(4)

आबद्धकृत्रिमसटाजटिलांसभित्तिः
आरोपितो मृगपतेः पदवीं यदि श्वा ।
मत्तेभकुम्भतटपाटनलम्पटस्य
नादं करिष्यति कथं हरिणाधिपस्य ॥

ஆபத்தக்ருத்ரிமஸடாஜடிலாம்ஸபித்தி:
ஆரோபிதோ ம்ருகபதே; பதவீம் யதி ச்வா
மத்தேபகும்பதடபாடநலம்படஸ்ய
நாதம் கரிஷ்யதி கதம் ஹரிணாதிபஸ்ய ?

(இதன் கருத்து.) உலகத்தில் சிங்கம் முதலிய உயர்ந்த ஜந்துக்களும் நாய் முதலிய நிஹீந ஜந்துக்களும் பகவானுடைய ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றினால் ஆகத்தக்க காரியம் மற்றொன்றினால் ஆகாது. சிங்கத்தின் உளை மயிர்களை நாய்க்கு ஏறிட்டு [அதாவது நாய்க்கு சிங்கக் கோலம் போட்டு] அந்த நாயை சிங்கம் வீற்றிருக்கவேண்டுமிடத்தில் உட்காரவைப்பதில் கஷ்டமில்லை; இதை எளிதாகச் செய்துவிடலாம். ஆனால் உண்மையான சிங்கம் செய்யக் கூடிய காரியத்தை அந்த நாய் செய்ய முடியுமா ? என்பது தான் ஆராயத்தக்கது. "மாரி மலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந்துறங்கும் சீரிய சிங்க மறிவுற்றுத் தீவிழித்து, வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்துதறி மூரிநிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப் போதரும்" என்கிற இயல்வு க்ருத்ரிம ஸிம்ஹமாகிய க்ராமஸிம்ஹத்திற்கு ஒரு நாளும் வாய்க்காது என்றபடி. ஒரு மஹாராஜ ஸபையில் ஆஸ்தான வித்வானுயிருந்த ஒரு மஹா பண்டிதனைத் தள்ளி அந்த ஸ்தானத்தில் ஒரு யதாஜாதனை பண்டிதக்கோலம் செய்து பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் போர்த்து உட்காரவைத்து விடமுடியுமானாலும் கம்பீரமாக வாய் திறந்தொன்று பேசமுடியுமோ ? என்பது போன்ற பல விஷயங்களுக்கு இது அந்யாபதேசம்.

(5)

हेम्नः खेदो न दाहेन छेदेन कषणेन वा ।
एतदेव महद्दुःखं यद्गुञ्जासमतोलनम् ॥

ஹேம்ந: கேதோ ந தாஹேந சேதேந கஷணேந வா
ஏததேவ மஹத் து:க்கம் யத் குஞ்ஜாஸமதோலநம்.

பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடுகிறோம்; உளியையிட்டு வெட்டுகிறோம்; உரைகல்லிலேயிட்டு கனக்கவுரைக்கிறோம்; இன்ன மெத்தனை ஹிம்ஸைகள் செய்யினும் அவற்றால் பொன் சிறிதும் வருந்தமாட்டாது. வருத்தமில்லை யென்பது மாத்திரமேயன்று; அந்த

ஹிம்ஸைகளெல்லாம் தனக்கும் பரமபோக்யமே என்பது தோன்ற ஒளியை மிகுத்துக் காட்டுதலும் செய்யும். பொன்னைத் தீயிலிட்டுச் சுடும்போதும் உளியையிட்டு வெட்டும்போதும் உரைகல்லிலுரைக்கும்போதும் அதற்கு ஒளிமிகுதலைக் காண்கிறோமன்றோ. ஆனால் அந்தப் பொன்னுக்கு ஒரு வருத்தம் மாத்திரம் சாலவுண்டு. அஃது என்னென்னில், 'மிக அற்பமான தொரு குன்றுமணி யோடொக்க நம்மை நிறுப்பதே!' என்கிறவிதுவே அதற்கு மிக்க வருத்தமாம். தராசின் ஒருதட்டில் குன்றுமணியையும் மற்றொருதட்டில் பொன்னையுமிட்டு நிறுக்கக்காண்கிறோமன்றோ, பொன் என்று போற்றப்படுகின்ற நமக்கு கடைகெட்ட குன்றுமணிதானு ஈடாகவேணும் என வருந்தி மிகவும் குன்றிப்போகா நின்றதாம்.

இதன் ஸ்வாபதேசார்த்தமாவது — பகவான் தூதனுப்பப் பெறுகை, தாம்பினால் கட்டுண்கை—முதலானவற்றால் சிறிதும் வருத்தமுறான்; அவற்றால் மிக்க முகமலர்ச்சியும் பெற்றிடுவான். பாண்டவதூதன் என்றும் தாமோதரன் என்றும் சந்தோஷமான திருநாமம் வஹித்து விளங்கக் காண்கிறோம். *ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாமாயனாகிய தன்னை அதிக்ஷுத்ரவஸ்துக்களான சில வற்றோடே ஒப்பிடுகிறார்களே! என்பதுதான் துக்க ஹேதுவாம். "ஒட்டுரைத்திவ் வுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி!" என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

(6)

प्रयत्नः खलु कर्तव्यः मार्जारस्तन्निदर्शनम् ।
जन्मप्रभृति गौर्नास्ति पयः पिबति नित्यशः ॥

ப்ரயத்ந: கலு கர்த்தவ்ய: மார்ஜாரஸ்தந்நிதர்சநம்.
ஜந்மப்ரப்ருதி கௌர்நாஸ்தி பய: பிபதி நித்யச:."

"முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்" என்றபடி முயற்சி செய்து கொண்டே யிருந்தால் அவசியம் பலன் கிடைத்தே தீரும். இவ்விஷயத்திற்குப் பூனையே சான்றாகும். பூனையானது விலை கொடுத்துப் பசு வாங்குவதில்லை; புல் சுமையும் வாங்குவதில்லை. ஆனாலும் விடாமுயற்சியினால் அது பால் குடியாத நாளில்லை.

— நல்வார்த்தைப் பகுதி —

[ப்ர. அ.]

நம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் ஸகல சாஸ்த்ரப்புலவர்களான பரம ரஸிகர்கள். "கலையிலங்கு மொழியாளர்" என்றபடி அவர்களது வார்த்தைகளெல்லாம் அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பொதிந்து விளங்குவன. அவர்களுடைய நல்வார்த்தைகள் அருளிச் செயல் வியாக்கியானங்களில் மலிந்துள்ளன. அவை யதாவகாசம் விவரித்து வெளியிடப்படுகின்றன.

1. பட்டர் ஒரு நாள் உபந்யாஸத்தில் *பரிவதி லீசனைப் பாடி* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் "புரிவதுவும் புகைபூவே" என்ற விடத்தை யெடுத்துக் கொண்டு "இவ்விடத்தில் அகில்புகை யென்றாவது கருமுகைப்பூ என்றாவது சிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமையும்; செதுகை யிட்டுப் புகைக்கலாம்; கண்டகாலிப் பூவும் சூட்டலாம்" என்று ரஸமாக உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சீயர் கேட்டு, "न कण्डकारिकापुष्पं देवाय विनिवेदयेत् — ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்" [கண்ட காலிப் பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்த்ரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ? என்று கேட்டாராம். அதற்கு பட்டர் அருளிச் செய்த ஸ்லோக்தி;— "சாஸ்த்ரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்ததன்று. அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாயுமே! என்று பக்தர்கள் பக்கல் தயையினால் சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததே யன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுவுமில்லை" என்றும்.

2. திருவாய்மொழியில் (2–9–2) *ஞானக் கை தா* என்ற விடத்து ஈட்டில் "எம்பார்க்கு ஆண்டானருளிச் செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது" என்றுள்ளது. இதன் விவரணம் வருமாறு:— முதலியாண்டான் ஒருகால் திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில் அவருடைய சிஷ்யரான வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கோயிலிலே வந்து எம்பார் ஸந்நிதியிலே கைங்கரியம் பண்ணிக்

கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு நாள் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு எம்பார் திருவிலச்சினை ஸாதிக்கவிருக்கையில் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தமக்கும் திருவிலச்சினை (சக்ராங்கனம்) ஸாதிக்கும்படி வேண்டினர். அப்போது எம்பார் 'உமக்கு விசேஷ ஸம்பந்தமுண்டோ?' என்று அவரைக் கேட்க, 'தேவரீருடைய ஸம்பந்தமே ஸம்பந்தம்' என்று அவர் விண்ணப்பம் செய்தாராம். அவ்வளவிலே எம்பார் இவர் முதலியாண்டானுடைய ஸ்ரீபாதத்தவர் என்றறியாதே இவர்க்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணி இவரைக் கொண்டு கைங்கரியங்களுங் கொண்டெழுந்தருளியிரா நிற்கையில் முதலியாண்டானும் திரும்பிக் கோயிலிலே எழுந்தருள, அப்போது அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஆசார்ய ப்ரேமத்தாலே ஆண்டானிடம் சென்று சேர, ஆண்டானும் முன்பு போலே இவரைக் கொண்டு வேண்டுங் காரியங்களைக் கொண்டருளி யிருந்தார். அப்போது எம்பார் விசாரித்து அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஏற்கனவே ஆண்டானுடைய சிஷ்யர் என்பதை யறிந்து, ஆண்டானிடம் எழுந்தருளி 'கனக்க அபசாரப்பட்டேன், க்ஷமித்தருள வேணும்' என்றாராம். அப்போது ஆண்டான் எம்பாருடைய திருவுள்ளத்தில் க்லேசத்தையறிந்து எம்பாரை நோக்கி அருளிச்செய்த வார்த்தை:-

"ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கு இரண்டு பேர் கை கொடுத்தால் எடுக்குமவர்களுக்கும் எளிதாய் ஏறுமவனுக்கும் எளிதா யிருக்குமிறே. அப்படியே யாகிறது"—என்றும்.

இங்குக் கைகொடுப்பதாவது ஞானமளிப்பது. ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் அழுந்தினவர்களுக்கு இரண்டு ஆசாரியர்கள் ஞானக்கை கொடுப்பது நல்லதே யன்றித் தீயதன்றே; நானும் கைகொடுத்து நீரும் கைகொடுத்தால் இதில் என்ன பிழை? ஏதுக்கு வருந்துகிறீர்; நன்மை செய்தீரே யொழியத் தீமை யொன்றும் செய்திலீரே" என்பதாக ஆண்டானுடைய திருவுள்ளம்.

———

— பகவத்கீதைப் பகுதி —

(ப்ர. அ.)

पत्रं पुष्पं फलम् तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति ।
तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி.
ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந:.

இது கீதையில் (9-26.) உள்ளதொரு ச்லோகம். எம்பெருமான் ஆராதனைக்கு எளியன் என்பது இதன் பரமதாற்பரியம்.

இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோ விதங்களால் நெடுவாசி பெற்றிருப்பது போலே இவ்வகையாலும் நெடுவாசி பெற்றிருக்கிறான். 'ஆடு பலி கொடு; கோழி பலி கொடு' என்று அருந்தேவைகளை யிட்டு மஹா பரிச்ரம ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித்திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள். எம்பெருமான்படியோ அப்படியன்று; நாம் இட்டது கொண்டு த்ருப்தி யடைவதே அவனது ஸ்வரூபம்.

எம்பெருமானுக்கு நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பதானது அவனுக்கு ஏற்கனவே யில்லாத வொரு பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்தை பெறுவதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும். அவனோ அவாப்த ஸமஸ்த காமன். அன்னவன் நாமிட்டது கொண்டு பூர்த்தி யடைகிறானென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காக வன்றே. "वर्षबिन्दोरिवाब्धौ संबन्धात् स्वात्मलाभः—வர்ஷபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப:" என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்) பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே மேகம் தான் ஸத்தை பெறுவதற்காகவே கடலிலும் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பரமார்த்தம். அது போலவே ஸ்வத: பரிபூர்ணனான பரம புருஷன் திறத்தில் நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவதற்கே யன்றி அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே, நாம் சிறந்த பெரும் பொருள்களைத் தேடி ஆராதிக்க வேணுமென்பதில்லை; இடுகிற பொருள் எது

வாயினும், இடுவது ப்ரேம பூர்வமாக வேணுமென்ப தொன்றி லேயே நியதியுள்ளது.

திருமங்கையாழ்வார் "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவி ளையும், முள்ளார் முளரியும் ஆம்பலு முன் கண்டக்கால், புள் ளாய் ஓரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக்கென்று உள்ளா தாருள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளோமே" என்று பெரிய திரு மொழியில் (11-7-6.) அருளிச் செய்கிறார். திருத்துழாய் முத லிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் இது எம்பெருமானுக்குச் சாத் தத் தக்கது' என்று அத்யவஸாயம் கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ள மாட்டோமென்று உரைக்கின்ற இப்பாட் டில் எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களும் கூட்டி யெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமா னுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள் ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; "செண்பகமல் லிகையோடு செங்கழுநீர் இருவாட்சி" என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்க வேணுமென்கிற நியதி யில்லை; ஏதேனுமொரு புஷ்பமாக இருக்கலாமென்பதும், பக்திப் பெருங்காதலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

பத்ரம் புஷ்பம் என்று மேலே யெடுத்த கீதாச்லோகமும், 'இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை; இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈர முள்ளதா? என்பதொன்றையே பார்ப்பேன்' என்று ஸ்பஷ்டமா கக் காட்டுகின்றது. இதில் பக்தி சப்தம் இரண்டு தடவை விழுந் திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

ரஹஸ்யரத்நமாலிகா.

நமது லஹரியில், முமுக்ஷுப்படி ரஹஸ்யம் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோக ரூபமான மொழி பெயர்ப்புடன் வெளிவந்து கொண்டி ருந்தது. திருமந்த்ர ப்ரகரணம் முடிந்திருக்கின்றது. அதற்கு மேல் வெளிவரவில்லையே யென்று பலர் எதிர்பார்த்திருக்கக் கூடும். அவர்களுக்கு இது தெரிவிக்கிறோம். முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம் ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யங்களும் ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ர. அ. ஸ்வாமியால் ஸம்ஸ்க்ருத ச்லோக ரூபமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டு தேவநாகராக்ஷரத்தில் அச்சிடுவிக்கப்பட்டு வெளி வந்து விட்டபடியால் லஹரியில் அதைச் சிறிது சிறிதாக வெளி யிடுவதை நிறுத்திக் கொண்டோம். ரஹஸ்யரத்நமாலிகா என்கிற அப்புத்தகம் லஹரி ஆபீஸிலும் கிடைக்கும். விலை 0-6-0 தபால் செலவு 0-1-0.

—மானேஜர்.

பகவத் கதா ப்ரஸங்க ஸபை.

இந்த ஸபையின் மூலமாக சென்னைத் தொண்டமண்டலம் ஸ்கூல் ஹாலில் ஸ்ரீ உ. வே. காஞ்சீ. ப்ர. அ. ஸ்வாமியால் நடத் தப்பட்டு வந்த உபந்யாஸங்கள், ஸ்வாமி உத்தரதேச யாத்திரையி லிருந்து திரும்பி யெழுந்தருளின பின்பு குறைபொன்று மின் றியே கிரமமாக நடைபெற்று வருகின்றன. சனிக்கிழமை தோறும் பகவத்கீதையும், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஒரு வாரம் பகவத் விஷ யமும் ஒரு வாரம் திருமந்த்ரார்த்தமுமாக உபந்யஸிக்கப்பட்டு வரு கின்றன. நிகழும் அக்டோபர் மாதத்தில் 12, 13, 19, 20, 26, 27 தேதிகளில் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறும்.

—மயிலை, ஏ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்.

புத்தக வரவும் மதிப்புரையும்.

1. ந்யாய கலாப ஸங்க்ரஹம். இப்பெயர் பூண்ட புத்தகம் ஸுந்தரமான தேவநாகரி லிபியில் பரிஷ்க்ருதமாக அச்சிடப் பெற்று வரப்பெற்றோம். பூருவர்களில் ஒருவரான ஸேநாபதி மிச்ரர் என்னும் ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டது. பிள்ளையுலகாசிரி யர் முமுக்ஷுப்படியில் "அத்ர பகவத் ஸேநாபதி மிச்ரர் வாக்யம்"

என்றருளிச் செய்யுமிடத்துக் குறிக்கப்பட்ட ஆசிரியரே இவர் என்று தெரிகிறது. சாரீரக மீமாம்ஸையின் அதிகரணங்களின் அர்த்தங்களைத் தொகுத்து லலிதமான ச்லோகங்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ள இந்த க்ரந்தம் வேதாந்திகளுக்கு மிகவும் உபகாரகமானது. இதை வெகு அழகாகவும் சுத்தமாகவும் பதிப்பித்த ஸ்ரீமான், உ. வே. (புதுக்கோட்டை மஹாராஜா காலேஜ் ப்ரொபஸர்) ஏ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்ய ஸ்வாமியின் பரிச்ரமம் மிகவும் போற்றத்தக்கது. இங்ஙனே பல க்ரந்தங்களை ஸம்பாதித்துப் பரிசோதித்து வெளியிடுவதை முக்கியமான தொண்டாகக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த மஹான் நீடூழி வாழ வேணுமென்றும் ஆசாஸிக்கிறோம். இதன் விலை 0—8—0.

2. திவ்ய ஸூரி சரிதம். இப்பெயர் பூண்ட தமிழ்ச்செய்யுள் நூல் வரப்பெற்றோம். இது ராயல் ஸைஜில் 393 பக்கங்கள் கொண்ட பெரிய புத்தகம். கருடவாஹந பண்டிதர் என்கிற ஆசிரியர் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ச்லோகரூபமாக இயற்றியுள்ள திவ்ய ஸூரிசரித மென்கிற மஹா காவ்யத்தையும் மற்றும் பல வைபவ க்ரந்தங்களையும் மூலமாகக் கொண்டு இத்தமிழ் நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. [மூலத்திலில்லாத விஷயங்களும் சில சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.] மைசூர் மஹாராஜா ஸர்வ கலாசாலையில் பிரதம தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த மஹாவித்வான், கோழியாலம் வங்கிபுரம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது இது. அவருடைய புத்ரபௌத்ரர்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இது வேதாந்த தீபிகையிலும் பல வருஷங்கள் மாதந்தோறும் ஒவ்வொரு பாரமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. இப்போது முழுப் புத்தகமாகத் தயார் செய்யப்பட்டு 3—0—0 விலைக்குக் கிடைக்கிறது. இதை ப்ரகாசக மஹாசயர் நமக்கு அனுப்பி இதைப் பற்றி லஹரியில் அபிப்பிராயம் வெளியிட வேணுமென்று விரும்பியிருக்கிறார். தென்னாட்டிலுள்ள தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் பெரும்பாலும் ஏற்கனவே இப்புத்தகத்தை வாசித்துப் பரமானந்த மெய்தியிருக்கின்றார்களென்று நாம் அறிவோம். அத்தகைய இந்நூலைப் பற்றி இன்று நாம் புதிதாகத் தெரிவிக்கத்தக்கது என்னவுளது. 1910-வது வருஷத்திற்குப் பிறகு தோன்றியதான இந்நூல் நவீனமெனினும் புராதன நூல்களுக்குத் தோள் தீண்டியாகவே விளங்குகின்றதென்பது அதிசயோக்தியன்று.

3. ஸ்ரீசார்ங்கபாணிஸ்தவம். இது, புதுக்கோட்டை ஸமஸ்தானத்தில் தானாதிகாரியாக எழுந்தருளியிருக்கும் உ. வே. வித்வான். காளி ரங்காசாரியர் ஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்டு அழகிய தேவநாகராக்ஷரத்தில் அச்சிடப்பட்டு நமது பார்வைக்கு வந்திருக்கின்றது. திருக்குடந்தை ஆராவமுதன் விஷயமான 240 ச்லோகங்கள் கொண்ட இந்நூல் ஸகல குண ஸம்பந்நமென்று போற்றற்குரியது. " हठादाकृष्टानां कतिपयपदानां रचयिता " என்கிற கணக்கிலன்றிக்கே என்னைக் கொள் என்னைக் கொள் என்று மேல்விழுந்து வருகிற சப்தராசிகளை வெகு அழகாகத் தொடுக்க வல்லவர் இவ்வாசிரியர் என்று அடிக்கடி இவர் வெளியிடும் ஸ்துதி நூல்களால் நன்கு தெரிகின்றது. இப்படியே ஸகல திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்கள் விஷயமாக நித்யமும் ஸ்துதி மாலைகளை இயற்றிக்கொண்டு இனிது வாழ வேணுமென்று எம்பெருமானை இறைஞ்சுவோம்.

—— ——

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலை.

பிரதிமாதமும் 120 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு ஸஞ்சிகை வெளிவருமென்று முன்பு தெரிவித்திருந்தோம். அப்படி வெளியிட்டு வருவதில் மிகவும் காலதாமதமாகுமென்று, விரைவில் இதை முடிப்பதற்காக மாதந்தோறும் பல பல க்ரந்தங்கள் பூர்த்தியாகப் பெற்ற ஒவ்வொரு ஸம்புடம் வெளியிடுவதாக நிச்சயித்து அப்படியே வெளியிட்டு வருகிறோம். விளம்பரப் பத்ரிகையை வரவழைத்துப் பார்க்க.

இப்போது விலைக்கு ஸித்தமாயிருக்கிற புஸ்தகங்கள்;—

அதிகரண ஸாராவளியும் சததூஷணியும் சேர்ந்த ஒரு ஸம்புடம் 3—0—0.

ஸ்ரீஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் முதலாக, த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ பாதுகா ஸஹஸ்ரமளவாக ஸகல ஸ்தோத்ரங்களுமடங்கிய ஸம்புடம் 2—0—0.

1941ஞ ஜுன் மாதத்திற்குள் இந்த க்ரந்தமாலே அச்சாகி முடிவுபெறும்.

விலாஸம்:——க்ரந்தமாலே ஆபீஸ்,
39, ஸந்நிதிவீதி, சின்னகாஞ்சிபுரம்.

செய்திகள்.

ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தானம் கையாடல் கேஸ்.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீரங்கநாதஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தில் எக்ஸிக்யூடிவ் ஆபீஸராயிருந்த ராஜகோபால நாயுடு என்பவர் குறிப்பிட்ட ஒரு தர்மப் பணத்தைக் கையாடல் செய்ததாக ஒரு வழக்கு கொண்டு வரப்பட்டது லஹரி வாசகர்களுக்கு ஜ்ஞாபகமிருக்கலாம். ஷை கேஸ் 1-10-40-ல் விசாரணைக்கு வந்ததில் அன்று தேவஸ்தான பழக்க வழக்கங்கள் ஸம்பந்தமாகவும், கணக்கு ஸம்பந்தமாகவும் சில ஸாக்ஷிகள் விசாரிக்கப்பட்டு 11-10-40க்கு ஒத்திவைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.

நம்பெருமாள் கண்ணாடி அறை கைங்கர்யம்.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் ஸ்வாமியால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கண்ணாடி அறை கைங்கரியம் மிக வேகமாக நடந்து வருகிறது. நாளது கார்த்திகை மாஸத்துக்குள் கைங்கரியம் பூர்த்தியாக வேணுமென்று ஸ்வாமியினுடைய திருவுள்ளம். அதை அவ்வாறே எளிதாக முடித்து வைக்க ஆஸ்திக தனவான்கள் முன்வர வேண்டும்.

ரூபாய் அனுப்புபவர்கள் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் ஸ்வாமி, மடம், வடக்கு உத்திரவீதி, ஸ்ரீரங்கம். என்கிற விலாஸத்துக்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

END OF
ISSUE